

ЗАТВЕРДЖАЮ

Начальник управління адукацыі
Гродзенскага аблвыканкама

А.Г. Сонгін

23 лістапада 2014 г.

II этап Рэспубліканскай алімпіяды школьнікаў
па беларускай мове і літаратуры

ВОДГУК НА МАСТАЦКІ ТВОР

11 клас

23 лістапада 2014 г.

Дзве мовы сталі блізкімі мне змалку,
У сэрца ўпляліся назаўжды.
Гучала калыханка - песня маткі -
Празрыстым звонам нёманскай вады,

Пявучым словам беларускіх вёсак...
А бацька - сын шырокае Акі -
Прынёс мне ў дар, як водгук
сваіх вёснаў,
Расійскай мовы гучныя радкі.

Зліваюцца славянскія вытокі
У рэчышчы адным, як і спрадвек,
Аднолькава і ў Гродна, і ў Растове
Гучаць: хлеб, соль і чалавек...

Вольга Інатава

ЗАЦВЯРДЖАЮ

Начальнік упраўлення адукацыі
Гродзенскага аблвыканкама

А.Г. Сонгін

06 лістапада 2014 г.

II этап Рэспубліканскай алімпіяды школьнікаў
па беларускай мове і літаратуры

ВОДГУК НА МАСТАЦКІ ТВОР

10 клас

23 лістапада 2014 г.

У БРЭСЦКАЙ КРЭПАСЦІ

Як соты пчаліныя,
свецяцца сцены,
Дзе кожнай цагліне хапіла свінца,
Блукаюць па форце маўклівыя цені
Салдат,
што стаялі насмерць,
да канца.

Прабачце мне,
хлопцы,
што ў час навальніцы,
У самы суровы,
бязлітасны час,
Калі палыхалі агнямі байніцы,
Я ў форме вайскавай не быў сярод вас...
Гляджу,
як праз пекла,

дзе ўсё косіць згуба,
Не ўдаўся байцу ратавальны рывок.
Сцякае крывёю юнак светлачубы,
Сцякае вадою жывой кацялок.
Хачу дапаўзці

тою сцежкаю вузкай
Да вас і хоць неніта,
хоць штосьці зрабіць:
Паднесці надзею да спечаных вуснаў,
Балючыя раны абмыць, загаіць.
Прабачце мне,
хлопцы...
Ісці мне няблізка

Дарогай любові,

дарогай віны...

У вочы глядзяць з вышыні абеліскаў
Салдаты апошняй...

Апошняй вайны?..

1964г.

Сяргей Законнікаў

ЗАПВЯРДЖАЮ

Начальнік упраўлення адукацыі
Гродзенскага аблвыканкама

А.Г. Сонгін

06 жніўня 2014 г.

II этап Рэспубліканскай алімпіяды школьнікаў
па беларускай мове і літаратуры

ВОДГУК НА МАСТАЦКІ ТВОР

9 клас

23 лістапада 2014г.

Залатая, асенняя раніца...

Залатая, асенняя раніца!
Хараством ты на свеце адна.
Сонца ў пушчы глыбокай купаецца
і ніяк не дастане да дна...

Мітусіцца лісцё па аселіцы,
як дзвіна матылькоў-мітульгі.
І узвее яна, і пасцеліцца,
распаветрыцца на берагі.

А яны, берагі беражыстыя,
не стрымаюць асенні напеў.
І ліецца, віецца сукрысты ён,
і разгортваецца каля дрэў.

Прытулі, прыхіні на апошняе
і згадай гэты дзень залаты,
што над пушчай, згалелымі пожнямі
рассыпаў залатых лісты.

Рассыпаў і раскідваў прыгоршчамі
на акрасу, на жаль, на ўспамін.
Развітальная хвіля найгоршая,
яна можа і сэрца спаліць.

Не бядуй, не гаруй - пад цяжарамі
мне не йсці, шчасця ў іх не шукаць,
з-за балота мігціць, за выгарамі
прамяніцца прэстая гаць.

Не гаруй! Ты дарэмна заплакала:
я прыйду, я вярнуся ізноў.
Лёс для ўсіх не бывае аднакавы,
як для тых засмучоных лістоў.

Залатая, асенняя раніца!
З хараством, з пекнатаю - бывай!
Ужо сонца за пушчу хаваецца,
кармазынам гарыць небакрай...

1922 г.

Уладзімір Дубоўка